

Beminnen moeten, niet bemind te zijn:
O zuivre wonde, bloederood en open!
Weten zijn liefde een smartenkind te zijn
Van zalig beiden en onzalig hopen.

Een kind van zorgen en van veel geweest,
Toch onze troost en hoop en blij verwachten
Voor wie men bitter bange lange nachten
Gewaakt, geworsteld heeft in veel gebeên.

Dan komt de strenge onverbeden dood,
En neemt hem trots gebed en strijd en tranen
En laat ons slechts de leegte als genoot.

En wij begoochlen ons met dwaze wanen:
Dat hij nog leeft, zijn spelen om ons zijn.
Maar 't hart verkwijnt van stille dorre pijn.

Mijn hart gedacht zijn bitterheden
En al zijn liefde wonderlijk.
Ben ik aan onverhoorde beden
En aan verdrukkingen zoo rijk?

En is er niemand om te deelen
Den rijkdom van dien last zoo groot?
Dit is des harten zeerste nood:
Dat het zijn schatten moet verhelen.

En toch: het is zoo eindloos zoet
Om ééns (och éénmaal zou genoeg zijn)
Dien bitterzoeten overvloed
Te geven. . . . zou het nog te vroeg zijn,
En moet de dag nog altijd komen,
Dat al die rijkdom wordt genomen?
